

Проблема державно-національної ідентичності набуває все більшої актуальності і важливості в українському суспільстві. Однак, роки незалежності, періоди політичних протистоянь, особливо останнього часу свідчать, що формується сучасний образ української нації, як нації модерної, повномасштабної. У громадян України починає домінувати прагнення свободи і розвинене демократичне начало, неприйняття будь-якої деспотії до людської гідності та достатній індивідуалізм, відданість традиційним цінностям і толерантність, відкритість до модерного, цивілізованого світу [4]. Саме від утвердження цієї демократичної ідентичності залежить успіх України як держави і повномасштабної нації, спроможність здолати рудименти колишньої імперсько-тоталітарної суспільної свідомості, модернізувати країну, гарантувати їй гідне місце у спільноті європейських держав і націй. Необхідним чинником, за умов існуючої слабкості громадянської складової української ідентичності, є необхідність консолідації громадян України навколо культурного ядра.

В умовах глобалізації традиційним і навіть модерним суспільствам стає щоразу важче зберігати свою національну ідентичність, протистояти уніфікації. Все більший протест у світовому контексті викликає політико-культурне розмивання національного суверенітету, посилення залежності країн від зовнішніх рішень як міжнародних організацій, так і різноманітних військово-політичних блоків [2].

Стратегічна мета України – підтримка стабільності, здійснення збалансованого і передбачуваного зовнішньополітичного курсу. Геополітичне становище України потребує економічного та політичного врівноваження наших відносин і на Заході, і на Сході.

Отже, проблема національно-державної ідентичності України в сучасному світі ускладнена етнополітичними та етнопсихологічними факторами, які об'єктивно мають історико-політичний контекст.

Сучасні процеси життєдіяльності українського соціуму ускладнені історико-політичним, економічним, духовно-культурним існуванням України, зокрема й крахом колишнього заідеологізованого бачення світу та системи цінностей радянського минулого, недостатнім усвідомленням власних національних інтересів українським етносом.

Список використаних джерел:

1. Антонович В. Три національні типи народні // Старожитності –1992 – № 3.
2. Бочковський О. І. Вступ до націоналії. – Мюнхен, 1991-1992.
3. Драгоманов М. Вибрані твори. – Прага, 1937. – Т. 1.
4. Сміт Е. Національна ідентичність. – К.: Основи, 1994.

До питання майбутніх змін в Конституції України

Саргіна Є.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Лазаренко Л.А.*

На сьогоднішній день досить актуальним є питання щодо входження України в Європейський союз. Вже не перший рік незалежна Україна прагне наблизитися до європейських стандартів. Стабільність – мрія українців.

За час незалежності України ми пережили безліч реформ в усіх сферах

діяльності. Постійні зміни в законодавстві були причиною розходження багатьох думок. Про яку стабільність можна говорити сьогодні, якщо ми все-таки плануємо інтегрувати в Європейський союз?

Першим, що необхідно буде зробити, це змінити законодавство України на таке, яке відповідало б положенням Європейського Союзу. Дослідники проблем соціального розвитку ЄС слушно відзначають два основні види тлумачення характеру й змісту європейської соціальної моделі – політичний і науковий. Політична інтерпретація зумовлюється потребою суспільної легітимації євроінтеграційного проекту.

Змінами в законодавстві ми не можемо обмежитися. Однією з глобальних проблем – правильне сприйняття суспільством нових норм. Рациональне мислення становить серцевину справжньої демократії, бо демократія – це раціональна комунікація вільних громадян.

Головне завдання в рамках єдиної Європи всі переможці політичних перегонів на теренах Центрально-Східної Європи давно вбачають у двох простих речах – забезпеченні нормальних умов життєдіяльності своїх громадян нині й конкурентоспроможності своїх держав у майбутньому. Тож і новий етап розвитку незалежної України конче потребує максимумно раціонального опрацювання нових уявлень.

Те, що будуть відбуватися зміни, зрозуміло і так. Проте, які саме зміни? В першу чергу, нас цікавлять зміни в Конституції України. Маючи фундаментальне значення для законодавства України, на мою думку, починати впроваджувати норми європейського стандарту треба саме з Основного Закону.

Це питання я пропоную розкрити на VI всеукраїнській науково-теоретичній конференції «Реформи законодавства України в умовах євроінтеграції».

Список використаних джерел:

1. Горенко, О. Європейська соціальна модель і європейські перспективи України / О. Горенко // Віче. – 2009. – №20. – С. 8-10.
2. Програма інтеграції України до Європейського Союзу (Програму схвалено Указом Президента N 1072/2000 (1072/2000) від 14.09.2000)

Євроінтеграція - шлях удосконалення освітнього процесу

Свиридова А.М., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат психологічних наук, доцент *Остафійчук Т.В.*

Євроінтеграція є головним і незмінним зовнішньополітичним пріоритетом України, основою стратегії економічного та соціального розвитку. Європейська та євроатлантична інтеграція для України - це усвідомлена модель суспільного розвитку, вибір способу життя людини, шлях до розширення кола її можливостей.

Важливим кроком у процесі євроінтеграції є приєднання України 19 травня 2005 року до Болонської співдружності. Болонський процес для України - це засіб інтеграції та демократизації освіти, входження в освітній і науковий простір Європи та світу.

Освіта вже стала одним з найважливіших чинників політики.